

TEOZÓFIA

Henry Steel Olcott 1832-1907.

9. szám

1907-2007.

Magyar Teozófiai Társulat centenárium ✧ Olcott centenárium

A gondolat szabadsága

Mint hogy a Teozófiai Társulat széltében-hosszában elterjedt a világban, és mint hogy tagjai között találunk minden valláshoz tartozót, anélkül, hogy saját vallásának hittételeit megtagadná, kívánatosnak látszik, hogy hangsúlyozzuk annak tényét, hogy nincs olyan tan vagy vélemény, bárki tanítaná és terjesztené is, ami bármi módon is kötelező volna a Társulat bármelyik tagjára, vagy amit bármelyik tag szabadon el ne fogadhatna, vagy vissza ne utasíthatna. A tagság egyedüli feltétele a három célkitűzéssel való egyetértés. Egyetlen tanítónak vagy szerzőnek sincs joga - Blavatskynétől kezdve - hogy tanításait vagy véleményét ráerőltesse a tagokra. Minden tagnak egyformán joga, hogy bármelyik tanítóhoz vagy kiválasztott gondolatirányhoz csatlakozzék, de nincs joga, hogy választását bárkire is ráerőltesse. Sem a bármelyik tisztségre való megválaszthatóság jogából, sem a szavazás jogából nem zárható ki egyetlen személy sem a véleménye, vagy egy bizonyos gondolatirányhoz való tartozása miatt. Vélemények és hitvallások sem előnyt nem biztosítanak, sem hátrányt nem jelentenek. A Társulat igazgatótanácsának tagjai komolyan kérik a Teozófiai Társulat minden tagját, hogy a Társulatnak ezt az alapvető elvét mindig tartsa meg, védelmezze, aszerint cselekedjék, és bátran gyakorolja saját jogát a gondolatszabadságra és annak kifejezésére, az udvariasság és a másokra való tekintet határai között.

A Társulat szabadsága

A Teozófiai Társulat együttműködik minden olyan testülettel, amelynek célja és tevékenysége az ilyen együttműködést lehetővé teszi, de ezektől teljesen független szervezet, és az is marad, nem követ más célokat, mint a sajátjait, és igyekszik munkáját a legszélesebb és legátfogóbb irányokban fejleszteni; így törekszik saját jelzett és követett céljai és az isteni bölcsesség felé, amely elvontan bennfoglaltatik a Teozófiai Társulat nevében.

Az egyetemes testvériség és a bölcsesség meghatározatlan és korlátozatlan, és a Társulat minden egyes tagjának teljes gondolat- és cselekvési szabadsága van, tehát a Társulat igyekszik mindig megtartani saját különleges és egyedülálló jellegét azáltal, hogy független marad mindenféle más szervezettől.

TEOZÓFIA

---

9. szám

2007. december

Tartalomjegyzék:

- H. S. Olcott – egy nemes ember Radha Burnier	3
- Hű mindhalálíg - <i>részlet</i> - C. W. Leadbeater	6
- Megnyitó beszéd – 2006. december, Adyar John Algeo	7
- Majdnem elfelejtett idők élő emlékei - <i>részlet</i> - Betsan Coats	12
- MTT centenáriumi – <i>események, élmények és gondolatok</i>	14
- Egy szolgáló leány imája – <i>vers</i>	19
- Társulattörténet évszámokban Benedek Emília	20
- Folyóirat-történeti áttekintés Benedek Emília	26
- Személyes emlékeim Reicher Lászlóról Z. Kozma Mária	27
- Tisztán és bátran Dede Tamás	29

Címlapkép: H. P. Blavatsky vázlata Henry Steel Olcotttól

Felelős kiadó: a Magyar Teozófiai Társulat elnöke

Szerkeszti: a Keleti Alosztály – www.teozofus.hu

Felelős szerkesztő: a Keleti Alosztály elnöke

info@teozofus.hu vagy: dedetomi@c2.hu

4200 Hajdúszoboszló, Rákóczi u. 125./B

30/233-69-87

A Teozófiai Társulat olyan kutató és tanulmányozó emberekből áll, akik vagy a világ valamelyik vallásához, vagy egyikhez sem tartoznak; a Társulat céljaival való egyetértés révén egyesültek azért, hogy elsimítsák a vallások ellentéteit, és hogy összehozzanak jóakarató embereket, bármi legyen is a véleményük; tanulmányozni kívánják a vallási és egyéb igazságokat, és tanulmányaik eredményét másokkal is közölni óhajtják. A kapocs, mely őket összetartja, nem egy közös vallás hirdetése, hanem az igazság közös keresése, és az afelé való törekvés. Úgy tartják, hogy az igazságot tanulás, megfontolás, tiszta élet, a magasztos eszmények iránti odaadás, cselekvés és szolgálat útján kellene keresni. Olyan jutalomnak tartják az igazságot, amelyre érdemes törekedni, mert az nem dogma, melyet tekintélyek kényszerítenek az emberre. Azt tartják, hogy a hit az egyéni tanulás vagy az intuíció eredménye kellene hogy legyen, nem pedig megelőzője. Alapja pedig a tudás, ne mások állítása legyen. Toleranciájukat mindenkire, még a békétlenekre is kiterjesztik, és ezt nem mint előjogot, hanem mint kötelességet gyakorolják; a tudatlanságot meg kívánják szüntetni, nem pedig büntetni. Minden vallásban az Ősi Bölcsesség egyik kifejezését látják; inkább a tanulmányozást ajánlják, mint az elítélést, inkább a gyakorlást, mint a térítést. Jelszavuk a béke, céljuk az igazság.

A Teozófia mindama igazságok összessége, amelyeken minden vallás alapszik, de egyik sem tarthatja kizárólag sajátjának. Olyan filozófiával és tudománnyal szolgál, amely az élet megérthetőségét nyújtja, és bebizonyítja, hogy igazságosság és szeretet vezeti fejlődésünket. A halált az őt megillető helyre teszi, mint a vég nélküli élet visszatérő eseményét, amely feltárja előttünk a gazdagabb és fényesebb lét kapuit. Visszaadja a világnak a szellemről szóló tudást, és arra tanítja az embert, hogy a szellem ő maga, a lélek és a test pedig a szolgája. Megvilágítja a vallásos írásokat és tanításokat azzal, hogy felfedi rejtett értelmüket, így igazolva őket az értelem ítélőszéke előtt, amint mindenkor igazolva voltak és vannak az intuitív meglátásban.

A Teozófiai Társulat tagjai tanulmányozzák ezeket az igazságokat, a teozófusok pedig szerintük igyekeznek élni. Mindenkit, aki kész tanulni, és toleráns lenni, akinek magasztos céljai vannak és kitartóan kíván dolgozni, szívesen látunk mint tagot és csak tőle függ, hogy idővel igazi teozófussá váljék.

H. S. Olcott – egy nemes ember

Írta: Radha Burnier

(Megjelent a *The Theosophist* 2007. februári számában)

Fordította: Dede Tamás

Henry Steel Olcott ezredes kétségtelenül olyan személy volt, aki egy fejjel kimagaslik mások közül. Számos területen maradandót alkotott, mert akárhol is élt és dolgozott, a szív és az elme olyan minőségi értékeit nyilvánította meg, amelyek miatt joggal nevezhetjük őt a konfuciuszi szóhasználatnál lelkiekben nemes embernek.

Fiatalemberként hírnévre tett szert azzal, hogy létrehozott egy agrár-tudományi mintagazdaságot, nem sokkal ez után a legelső mezőgazdasági iskolát, ahol módszeres képzés folyt. Huszonhárom éves korában felajánlotta neki a görög kormány a földművelésügyi miniszteri széket Athénban, amit ő visszautasított. Hamarosan ajánlatot kapott Washington DC-ben a földművelésügyi minisztérium igazgatói tisztségére, amit szintén udvariasan elutasított. E korai kiemelkedő siker kezdeményező képességének, határozott tetterejének és az emberiség boldogulása iránti odaadásának volt köszönhető. Amit tett, nem azért tette, hogy kitűnjön, vagy hogy hasznot szerezzen; az altruizmus, önzetlenség tiszta szelleme ösztönözte tetteit.

Annie Besant később azt írta róla, hogy ezen világi tevékenységei során szerzett tapasztalatai és képességei készítették fel őt a később végzendő munkájára a Teozófiai Társulatban, és hogy számos embert ösztönözzön a bármely faji, vallási, társadalmi osztálybeli, stb. különbségre való tekintet nélküli egyetemes testvériség eszményének gyakorlativá tételére. Többször is visszautasított nagy tekintéllyel járó és jövedelmező ajánlatokat, azért, hogy azt tegye, ami egy emelkedettebb nézőpontból tekintve jobban megéri a fáradságot. Itt most nem részletezzük azt a szerepet, amit az amerikai hadseregben folyó megvesztegetések felszámolásában játszott, vagy hogy hogyan nyert megbecsülést az újságírás terén, először mezőgazdasági tudósítóként, majd később mint oknyomozó újságíró, olyan tekintélyes lapoknak dolgozva, mint a New York Tribune, a New York Sun és a New York Graphic.

Élete példa volt rá, hogy az úgynevezett világi tevékenységek, amikor megfelelő értékekkel vannak átítatva, alkalmassá tehetnek egy embert arra, hogy a világot erkölcsi és szellemi haladás irányába vezesse.

Haláláig, 1907-ig elnöke volt a Teozófiai Társulatnak, annak 1875-ös kezdetétől. De nem csak névleges tisztségviselő volt; vezető volt, a szó legeslegjobb értelmében. Egy olyan szervezet fejének lenni, amely a világ testvériségének és a Föld népei közti békének van szentelve, ez nem csupán közönséges üzleti érzéket kíván, hanem az emberi lélektan és az emberi nehézségek, szükségletek szellemi nézőpontból való mély megértését – és ez benne megvolt. Amikor újságíróként találkozott H. P. Blavatskyval egy olyan helyen, ahol fontos spiritualista jelenségek zajlottak, az őt számos Mahatmához közel vivő személyiségjegyeiből álló hajtómű beindult. Blavatskyné olyan formában tanította az Ősi Bölcsességet, amilyenre a világnak, különösen a nyugati világnak abban az időben szüksége volt. De Olcott, és az őt a Bölcsességtanítás bemutatására és elterjesztésére alkalmassá tevő rendkívüli képessége tette lehetővé, hogy e Tanítás számtalan embert ösztönözzön életmódja megváltoztatására.

Olcott ezredes tudta, hogyan kell megteremteni a Teozófiai Társulat szervezeti kereteit, melyek teljességgel megfeleltek a Társulat szándékainak és jellegének. Az általa alkotott rendszer értékállóan bizonyult, és ezidáig egy és egynegyed évszázados előrelátásáról tanúskodik. Összekapcsolja az összes szükséges rendelkezést, mely egyrészt biztosítja a tagoknak, mint egyéneknek a szabadságot az igazság kereséséhez és a helyes alapelvek életükben való alkalmazásához, másrészt ezzel egy időben elősegíti az együttműködés légkörét, a kölcsönös türelmességet, és összetartást a munka továbbvitelében minden ember boldogulásáért csakúgy, mint azon teremtményekért, akikre a teozófusok általánosan mint „fiatalabb testvéreink”-re tekintenek. Ritkaság számba megy a közös célokkal bíró altruista (önzetlen) emberek közti kapcsolat szükségszerűségét hangsúlyozó olyan szervezet, amelyben egyaránt megvan az egyéni szabadság és egy erős egységérzet. Egység vak egyformaság nélkül – ez a TT egy alapvető jellegzetessége.

Olcott lendületes tetteire nagy hatással volt az ázsiai elmére akkor, mikor azt a tétlenség és a konformitás állapotába való süppedés veszélye fenyegette egy parancsoló tekintélyelvűségre épülő hatalom uralma alatt, amely nem tűrte a kutató vizsgálódás szellemisségét. Új életerőt csöpögtetett azokba a buddhista, hindu, zoroaszter-követő és más emberekbe, akikkel kapcsolatban állt, akikhez szólt. Az akkori brit kormány azon vádja, miszerint a Társulat alapítói kémek voltak (főleg Blavatskyné), nem más volt, mint egy ellenlépés az alapítók által csapatmunkában elért

rendkívüli sikerekre, melyeket a leigázott emberek öntudatának feltámasztásában értek el.

Olcott ezredes jellemét nagyfokú feddhetetlenség és becsületesség jellemezte. Ez képessé tette arra, hogy az USA kormánya nevében büntető bíróság elé állítson még tekintélyes, befolyásos embereket is, akik vesztegetési, sikkasztási ügyetekbe keveredtek a hadsereg és a haditengerészet ellátmányával, zsoldjával stb. kapcsolatban. *Old Diary Leaves* (Régi naplók lapjai) című könyvében (amit a TT minden tagjának jó volna elolvasnia) van egy igen mókás beszámoló az ezredes Jammu-ba és Kasmírba tett látogatásáról, ahová maga a maharadzsa hívta meg őt. Az állam egyik tisztviselőjét küldték Olcott elé Lahore-ba, amely ma Pakisztánban van, hogy elkísérje őt. A maharadzsa szokása volt, hogy készpénzt és pazar öltözetet ajándékozott vendégeinek, de az ezredes nem volt hajlandó elveitől eltérni, és azt mondta, hogy nem fogad el egy árva rupiát sem. Hosszas megbeszélés, kölcsönös érvelés és többszöri táviratváltás sem mozdította elő a megegyezést, míg végül úgy határoztak, hogy az ajándékokat Olcott csak hivatalos minőségében fogadja el, mint a Teozófiai Társulat elnöke, és nyugtát adott róla, elismervényt arról, hogy bevételként el lett könyvelve. Az ezredes világosan leírja *Naplójában*, hogy a Társulat elnökeként kész volt „elfogadni akármely ajándékot, bármilyen nagy is legyen az, ha ez nem volt sérelmes senkire nézve”. Miután barátilag elrendezték ezt az ügyet, az ezredes szívesen fogadta a maharadzsa bőkezű vendégszeretetét, az út egy részén királyi elefántokkal szállították, impozáns lakosztályban szállásolták el, és szolgálk hada gondoskodott róla. Számos más, kevésbé mulattató esetet találhatunk az ezredes szigorú feddhetetlenségével kapcsolatban az *Old Diary* lapjain a Társulat történetét elmesélő beszámolókból.

A fentiekből nem kell egy félelmetes személyiségre következtetni. Olcott egy derűs, kedves és általánosan barátságos ember volt. C. W. Leadbeater és A. J. Cooper-Oakley 1885-ben fiatal munkások voltak az adyari központban. A nagy halom munka ellenére, amit Olcott végzett, mindig talált időt ezekre a fiatalemberekre, biztatta és bátorította őket feladataikban. Olcottnak megvolt a maga különleges módja az adománygyűjtésben. Az adyari éves teozófiai kongresszus után, amely annak idején ingyenes volt a küldöttek számára, mindig vidám lelkesedést váltott ki azzal, ahogyan az embereket felkérte a lehetőségeikhez mért adományozásra. Miután elindította a halála után róla elnevezett iskolát, volt néhány fiú, akik eleget tanultak ahhoz, hogy idővel tanítókká

váljanak, és a TT elnöke néha azzal szórakoztatta őket, hogy az Adyar folyó vizének felszínén elfekve lebegett szivarral a szájában és újsággal a kezében!

Olcott magasabb világokba való költözésének századik évfordulója alkalmából nem tehetünk jobbat, mint hogy feláldozzuk a személyes becsvágyó érvényesülési törekvéseket, hogy eleven valóságában nyilvánítsuk meg az egyetemes testvériséget, és hogy megtisztítsuk az utat, hogy a hiteles szellemi tanítások gyökeret hajthassanak a Föld minden részén élő férfiak és nők szívében.

Hű mindhalálíg

Írta: **C. W. Leadbeater**

(Megjelent a *The Theosophical Messenger* 1908. novemberi számában)

- részlet -

Fordította: Nagy Éva

Tagtársaink közül kevesen látják át munkájának mértékét és eredményét, mert számos tettet csak azok tudják kellőképp értékelni, akik utaztak azokon a keleti vidékeken, amelyeket ő olyan nagyon szeretett. Az ő fáradhatatlan erőfeszítésének volt köszönhető a Társulat adyari központjának újjáépítése és kibővítése. Ő volt, aki megalapította itt a nagy könyvtárat, és megnyitójának alkalmából összehívta a világ összes vezető vallásának papjait, hogy megáldják azt – ez volt az első alkalom a történelemben, amikor ilyen képviselőt találkozott felebaráti egyetértésben, mind szabadon elismerve a többieket, mint vele egyenrangúakat.

Neki köszönhető a buddhista oktatásért létrejött jelentős mozgalom Ceylon szigetén (Sri Lanka). Ő volt az, aki közös eszmei síkra hozta az északi és déli buddhista iskolák hitét, amelyek több, mint ezer éve elkülönültek; ő volt az, aki támogatta a társadalomból kitisztított páriák oktatását.

Üzenete [a tagokhoz]:

Felejtsd el önmagad, a korlátaidat és előítéleteidet, és terjeszd a Teozófia igazságait.

Megnyitó beszéd

A Teozófiai Társulat 131. évi kongresszusán
Adyarban, 2006. december 26-án

John Algeo, alelnök

(Megjelent a *The Theosophist* 2007. januári számában)

Fordította: DT

Radha Burnier, elnök: Nagy örömmel köszöntök mindenkit a 131. nemzetközi kongresszuson, és kívánok örömteli és ösztönző időtöltést az ismét üde, nedvdús székhelyünkön Adyarban! Idézzük meg Idősebb Testvéreink áldását, akiknek részvételi útmutatása és figyelme továbbra is új életet önt Társulatunkba:

A halhatatlan Szeretet megtestesítői áldják meg segítségükkel és útmutatásukkal a Társulatot, melyet munkájuk eszközéül alapítottak! Sugalmazzák Bölcsességükkel, támogassák Erejükkel, és öntsenek bele életerőt Tevékenységükkel!

Most felkérem az alelnököt, aki nagy mértékben érintett az elkövetkező centenáriumi megemlékezésben, kezdje meg ezt a beszédet!

* * *

Testvéreim! Különösen nevezetes ez a mostani összejövetelünk, mert annak az évnek [2007.] a küszöbén vagyunk, amelyben alapító elnökünk, Henry Steel Olcott halálának századik évfordulójáról emlékezünk meg. Olcott ezredes a Mestereknek szentelte magát, akik a kezdő sugalmazást adták a Társulat megalapításához. Ezért különösen idevágó az a hagyományos invokáció, amit az elnökszöveg az imént mondott el.

A Társulat múltját különösképpen megszemélyesíti Olcott ezredes, és a Társulat jövőjét különösképpen megtestesíti elnökünk, Radha Burnier munkássága. A Társulat múltja és jövője törhetetlen láncszemekkel kapcsolódik egymáshoz a Bölcsesség Mesterei iránti elkötelezettségünk által. E szellemóriások nem diktálják le a Társulatnak, vagy bárkinek, részletekbe menően, hogy mit és hogyan kellene tenni. De élénk tárnak három eszmét: 1.) minden élet egységét, 2.) a világegyetem rendezett fejlődését és 3.) mindnyájunk felelősségét a fejlődés folyamatának előmozdításában, legjobb képességünk szerint. Ezek az eszmék bennefoglaltatnak a *Titkos Tanítás* három alapvető előterjesztésében. Ha mi

kivesszük a részünket ezen eszmék megéléséből, ha PRÓBÁLKOZUNK, akkor biztosak lehetünk benne, hogy a Mesterek is megteszik a magukét és segítének minket.

A világot ma szétszabdalni látszik az egyet nem értés és az erőszak, a tudatlanság és a gyűlölet, a bizonytalanság és a félelem. A Teozófia mégis azt tanítja nekünk, hogy minden dolgok mélyén összhangot és békét, bölcsességet és szeretetet, bizalmat és reményt találunk. Emlékezzünk Ardzsúna magányos alakjára, amint csüggedten leroskad szekérében Kurukshetra mezején a Nagy Háború kitörése előtt. Bizonyos értelemben mi mindnyájan Ardzsúnák vagyunk, a világ, melyben élünk, a Kurukshetra, és most van itt a Mahābhārata ideje.

Ardzsúna azért volt csüggedt, mert elvesztette az élet természetébe való belátását. A helyes cselekvésbe, az odaadó bizalomba, és az Igazság ismeretébe való beavatását az Úr Krishna biztosította számára. Kurukshetra rettegett mezején Ardzsúna három dolgot tanult meg az Úr Krishnától. Megtanulta egyrészt, hogy a világ egy megérthető hely, telve renddel és rendszerrel, még ha nem is látjuk át könnyen. Az élet minden dolga következetesen összeáll: a világ megérthető. Egy másik dolog, amit megtanult, az, hogy e világ minden eseményét szerető előrelátás vigyázza. Mi, emberi lények, talán rettentő hibákat vétünk, talán melléfogunk és hibázunk abban, amihez csak hozzáfogunk; de létezik egy kozmikus Krishna, ahonnan a világegyetem kiárad és ahová visszatér az idők teljével. Amint azt a kozmikus Krisztus mondta egy 15. századi angol misztikusnak, Norwich-i Juliannának: „Minden jól van.” ('All shall be well.') Az angol származású amerikai író, T. S. Eliot kifejtette e szavakat *Little Gidding* című költeményében a *Négy kvartett*-ben:

És minden jól van és
A dolgok minden módja jól van
Mikor a lángnyelvek összeölelkeznek
A koronás tűzkontyba
És a tűz és a rózsa egy.

De a legfontosabb dolog, és valójában a legelső is, amit Ardzsúna megtanult a Gitában, az az, hogy mindannyian megtestesíthetjük a világegyetem belátó értelmét, és megvalósíthatjuk a szeretőn vigyázó előrelátást ebben az életben, ha helyesen cselekszünk. A helyes cselekvés nem egy sor parancsolatnak, vagy elméleti szabálynak megfelelni igyekvő cselekvést jelent, hanem inkább mindenki saját belső természetének,

svadharmájának megfelelő cselekvést. Így tett Ardzsúna is, és ezért volt ő herceg az emberek közt, és az e szerinti cselekvésre vagyunk mi is hivatottak.

Mi – te és én, mindannyian – Ardzsúna vagyunk. Nekünk is meg kell tanulnunk a cselekvés gyümölcisére való tekintet nélkül cselekednünk. Eszerint azt kell tennünk, ami helyes, nem azt, amiből hasznot remélünk magunknak. Nem magunkért kell cselekednünk, hanem az egészért. H. P. Blavatsky azt mondta nekünk, hogy a Teozófia altruizmus (önzetlenség), az egészért, és nem a különvált személyünkért való cselekvés. És azt is mondta, hogy a Teozófiai Társulatban való tagság nem egy sor elgondoláshoz való kötődést jelent, hanem inkább egy életmódot. „Teozófos az,” mondta, „aki teszi a Teozófiát.” Amit hiszünk az kevésbé fontos, mint amit teszünk. Ezt az üzenetet adta Krishna Ardzsúnának, és ezt üzeni nekünk a Teozófia. A Teozófia időtlen igazságának eme üzenete különösen időszerű ma. Ezen üzenet megvalósítására hívnak minket egyaránt a világ eseményei, és az Olcott-évforduló, amit megünnepelni készülünk.

Gondolkozzunk el Olcott ezredes életén. Ő egy gyakorlatias, földműves ember volt, mezőgazdasági szakember. Jól szolgálta a hazáját, háborúban és békében. Ígéretes pályafutás állt előtte, mint ügyvéd és mint a New York-i lapok tudósítója. De mikor találkozott Blavatskynéval, egy másik világ hívását hallotta. És ő válaszolt rá. Választott, elkötelezte magát a Mesterek szolgálatának. És a nekik való szolgálatot a világnak való szolgálaton keresztül valósította meg.

New York-ban Olcott ezredes arra ösztönözték, hogy indítványozza a Teozófiai Társulat megalapítását, anélkül, hogy tudta volna mire is való. Aztán válaszolt a hívásra, hogy jöjjön Indiába, anélkül, hogy tudta volna, mire számíthat – azt tudván csak, hogy a *svadharmája* hívta el, hogy körülutazza a világot egy új élet felé. Dolgozott a Sri Lanka-iak polgárjogaiért, és Angliába utazott ezen jogok eléréseért. Indiában a társadalmilag elnyomott helyzetben lévők boldogulásáért munkálkodott. Gondoskodott a gyerekekről, és iskolákat biztosított a nevelésükhöz. Észrevette, hogy gyógyító erői vannak, és számos embernek hasznára vált, kigyógyítva őket gyengélkedésükből. Támogatta a tudomány, művelődést, és az ősi ind kéziratok tanulmányozását; e cél érdekében megalapította az Adyari Könyvtárat. Egyik mozgató ereje volt a buddhista megújulásnak, elősegítette a megértést a vallás minden ágazata között. Igazságosan és becsületesen bánt minden emberrel.

Olcott ezredes nem csak alapító elnöke volt a Teozófiai Társulatnak,

hanem sok tekintetben mintateozófus is volt. Az ezredes nem volt tökéletes; ember volt. De követte a Mester rendelkezését: *próbálkozott*. És próbálkozásában, törekvésében példát adott mindönknek, kik utána jövünk. Mikor élete végéhez ért, joggal hallhatta volna a szavakat, melyeket Krisztus egy gazda szájába ad a talentumok példázatában: „Jól van, derék, hűséges szolgám ... lépj be a te urad örömébe!”

Most, ma, ahogy körülnézünk a világ színpadán, egy roppant méreteket öltő tragikus színművet látunk. Szektárius viszálykodás, részvénytársaságokba szerveződött mohó kapzsiság, kormányzati törvénszegés, diplomáciai alkalmatlanság, fajirtó üldöztetés, vallási vakbuzgóság, törzsi erőszak, hivatali bűnözés, pápi zaklatás – ilyen a dolgok jelenlegi állása körülöttünk. Mit tudunk mi tenni a nemzetek közti ilyen mindent átjáró, virulens kártekonyság közepette?

Amint Blavatskyné mondta, a teozófusok nem ártják bele magukat a politikába teozófusként. Egyéenként saját lelkiismeretünket követjük ilyen ügyekben, és legjobb képességünk szerint kezeljük a világ bajait, ahogy Olcott ezredes tette Sri Lankán, Indiában, és máshol, és ahogy Annie Besant tette Angliában és Indiában. Ahol fájdalom és bánat van, ott emberi lényként meg kell tennünk, amit csak tudunk, hogy enyhítsük a szenvedést. Sürgősségi segítséget kell alkalmaznunk, hogy csillapítsuk a tüneteit a betegségnek, amelyre az emberiség hajlamos.

De teozófusként van egy másfajta felelősségünk is. Teozófusként nem korlátozzuk magunkat a sürgősségi ellátásra. Ehelyett a Nagy Orvos diagnózisára gondolunk, és törekszünk alkalmazni gyógyszerét a világ bajaira. A világ bajainak oka a tudatlanság. Ez az a hit, hogy te meg én különváltak vagyunk egymástól. Az abban való hit, hogy tudok valamit tenni a saját hasznomra e tettnek rád gyakorolt hatását figyelmen kívül hagyva. A világ bajainak gyógymódja – minden élet alapvető egységének felfogása, és egy ezzel összhangban lévő életvitel magunkévá tétele.

A recept, mely e gyógymódhoz vezet, az, amit Krishna adott Ardzsúnának. Ez nem más, mint cselekedni, bízva a kozmikus rendszer bölcsességében és a szeretetben, mely a napot és a többi csillagot mozgatja (amint Dante mondja a *Paradicsomban*). Az ilyen cselekvés mentes kell hogy legyen a személyes kívánságtól; egyedül a minden lény jólétével való törődés kell hogy készítse. Gyakorlatilag le kell tennünk a boddhisattva fogadalmat. Boddhisattva fogadalomnak hívjuk azt az ígéretet, hogy nem lépünk a Nirvānába, míg arra képes nem lesz együtt minden lény. De valójában ez egyszerűen csak annak felismerése, hogy

minden élet egy. És mivel minden élet egy, semmi olyan nem történhet bármelyikünkkel, ami ne lenne hatással mindönkre. Egymással való törődésünk azonos a magunkkal való törődéssel.

Az ilyen törődés kétféleképpen nyilvánul meg: először is, amennyire csak képesek vagyunk, tartózkodunk a bármely más lénynek való kár okozásától; másodsor pedig, legjobb képességünk szerint igyekszünk előmozdítani minden más lény szabad fejlődését a tökéletesség felé. Ha így teszünk, akkor, végső soron, mikor halljuk a kérdést, amit az Úr Krishna tesz fel mindenkinek, aki az Ösvényt keresi, képesek leszünk rá Ardzsúnával együtt válaszolni: „Tévedésem eloszlott, kegyelmedből tudáshoz jutottam, óh Változatlan. Erős vagyok, kétségeim eltűntek, szavaid szerint cselekszem.”

Ez nem az, amit a keresztény teológusok „tökéletesedett bölcsesség”-nek (‘counsel of perfection’) neveznek, ami egy olyan rendkívül nehéz tettet jelent, amelyet csak a kivételes szentséggel bírók tudnak megvalósítani. Inkább az átlagos emberiség egy egyszerű cselekedete. Meg kell hagyni, még nem vagyunk teljesen emberiek. Csak úton vagyunk a teljes, vagy tökéletes emberiséghez. Egyelőre a legjobb, amit tehetünk, hogy az emberi tökéletesedést folytonosan szem előtt tartva cselekszünk. Az ilyen cselekvéshez szükség van mintaképre. Vannak nagy mintaképek, mint a Buddha, mint Krisztus, mint Krishna. De Ardzsúna és Olcott ezredes szintén mintaképek az ilyen cselekvéshez. Tökéletlen lények voltak, de próbálkoztak. És a próbálkozásuk által megmutatták nekünk, hogy mit lehet megvalósítani.

E kongresszus ideje alatt is tartsuk tehát folytonosan szem előtt az emberi tökéletesedést! És e tekintetben legjobb, amit tehetünk, hogy emlékezzünk alapító elnökünk, Henry Steel Olcott életére és tulajdonságaira. Legyen az ő élete mindegyikünk számára egy jelzőfény a sötét világban. Kövessük az ő és Ardzsúna herceg példáját azzal, hogy követjük saját *svadharmánkat* egymást és minden élő lényt szolgálva.

Azon kéne fáradoznunk, hogy szimpatizánsaink közt mindenütt terjesszük ama meggyőződést, hogy mindenkinek magának kell munkálkodnia a saját üdvösségén, hogy a legcsekélyebb előmenetel sem lehetséges erő kifejtés nélkül, és hogy semmi sem oly ártalmas, semmi sem oly legyengítő, mint a függő, alárendelt lelkület pártolása - akár másik személytől, vagy más bölcsességétől, vagy más igazságosságától való függő viszonyról van szó. Ez a legártalmasabb dolog, megbénít, meggátol minden erőfeszítést. H. S. Olcott

Majdnem elfelejtett idők élő emlékei

Írta: **Betsan Coats***, 1995.

- részlet -

(Forrás: *Teozófia* 6. szám, szerk.: Reicher László, 1997.)

[....]

Amint az 1935-ös [adyari] látogatásunkra visszatekintek, az ami leginkább megragad, azon idős tagok tanúbizonysága, akik nem sokkal a történetek elmondása után meghaltak. Számosan voltak. Attól tartok, hogy sokuk nevére már nem emlékszem, de magam előtt látom őket. Emlékszem A. K. Sitarama Shastrira amint a triciklijén karikázott és hosszú fehér szakállára. Több más idős ember is volt ott. Olyan hinduk voltak, akik már akkor is a birtokon éltek, amikor H. P. B. és Olcott ezredes megvásárolta azt. Közülük számosan igen világosan emlékeznek a Bölcsesség Mestereire, Morya Mesterre és Kuthumi Mesterre, amint a területen az alapítókkal, vagyis a hivatalos alapítókkal sétáltak. A Mesterek kívánsága volt a társulat megalapítása és ők adták az egyetemesen alkalmazható célkitűzéseket. Mindez teljesen világos volt azon idős emberek elméjében.

Hotchener asszony emlékei gyakorolták rám a legnagyobb hatást. Sokszor meglátogattam őt. Idős nő volt. Adyarba költözése előtt, Mrs. Rossack-ként jól ismert operaénekesnő volt. Olcott ezredes odaadó híve volt. Elmondta nekem, hogy amikor Olcott ezredes beteg lett és ágyban kellett maradnia, nehezeére esett a levelezésének lebonyolítása, ezért Rossack asszony felajánlotta neki, hogy a titkárnője lesz.

A hölgy elmondta nekem, hogy asztalánál ült és tintával tollal írta a leveleket, amiket Olcott diktált neki. Elmondta nekem, hogy egyik napon egy kellemetlen levél megválaszolását beszéltek meg, amelyben a levél írója igen barátságtalanul panaszkodott az egyik tagtársára.

---

* Betsan Coats asszony, John Coats özvegye és évtizedek óta szenteli élete nagy részét Földünk súlyos természeti problémái megoldásának, főleg az erdők védelmének.

Abban az időben gondját kellett viselni a tagoknak, mivel kevesen voltak és távol egymástól. Miközben azt taglalták, hogy mit írjanak, egyszeriben Morya Mester jött be. Rossack asszony annyira meglepődött, hogy leejtette a tollat. A Mester felvette és visszaadta neki mondván "Írjon!" A Mester diktálta le neki a levelet, mondván, hogy a Teozófiai Társulat munkája a világ növekedésének ebben az állapotában annyira életbevágóan fontos, hogy minden tag értékes, és hogy mindegyik meg kell adja a másíknak a gondolkodás és cselekvés szabadságát és ne hozzanak létre egymás között konfliktusokat. Még tovább is kifejtette a levelet és azután Olcott ezredeshez fordult, aki megpróbált kikelni az ágyából, hogy a Mestert üdvözölje.

A Mester igyekezett rávenni Olcottot, hogy maradjon nyugodtan fekve és amint mellette állt megigazította a párnáit. Azután olyan csendesen és gyorsan elment ahogyan jött.

Rossack asszony egy másik esetet is elmondott, amint az asztala mellett írt. Olcott ezredes egészsége alaposan leromlott, valójában naponként gyengébb lett. Akkor hirtelen Morya Mester, Kuthumi Mester és Dwal-Kuhl Mester lépett be. Amikor Olcott ezredes meglátta őket, roppant nagy erőfeszítést tett, hogy felkeljen az ágyból. Nem volt rá képes, azonban az ágy mellett lecsúszott a földre. A nagy és igen súlyos ember mozgásra képtelenül feküdt ott.

A három Mester pehelysúlyként emelte fel őt és ott álltak körülötte, elrendezve az ágyat. Azután megköszönték neki az általa végzett hatalmas munkát és mindegyik kiemelt valamilyen jellegzetes részt. Gyengéden beszélgetve vele, egy ideig még ott álltak körülötte amíg elaludt. Azután Rossack asszonyt üdvözölve elmentek.

Olcott ezredes néhány nap múlva meghalt.

Ezek az általunk a Mesterekről hallott történetek nagyon mélységesen hatottak ránk. Az Adyarban élő többiekkel együtt nagyon erősen éreztük az Idősebb Testvérek befolyását. Nem úgy éreztük, mintha távoli, majdnem valótlan képzelt lények lennének. Mivel egész életünkön át tartó inspirációk voltak, azért olyan nagyon értékesek ezek a hatvan évvel ezelőtti emlékek.

MTT centenárium

Infó

A Magyar Teozófiai Társulat centenáriumi ünnepi hetét megtisztelte jelenlétével és közreműködésével Radha Burnier, a TT nemzetközi elnöke, valamint kísérője, G. Gautama, a Chennai-ban (Madras) lévő Indiai Krishnamurti Alapítványi Iskola igazgatója, akik július 5-től 13-ig tartózkodtak hazánkban.

Ennek kapcsán egy Radha Burnierral készített interjú jelent meg a Nők Lapjában, és két írás a Hajdú-Bihar megyei napi sajtóban. Az interjú július 6-án készült. Ezen a napon a Sziddhártha Alosztály meghívásának eleget téve az elnökszenny válaszolt az alosztály tagjainak kérdéseire is.

2007. 7. hó 7-én, a 100. születésnapon a MTT Hunyadi János utcai székhelyén vendégeink találkoztak és beszélgettek a Társulat tagjaival egy zárt körű összejövetelen. Délután került sor a nyilvános rendezvényre, ahol Radha Burnier *Teozófia a hétköznapokban* címmel tartott szinkrontolmácsolás előadást, G. Gautama pedig J. Krishnamurti és a TT kapcsolatáról beszélt a mintegy százötven fős hallgatóságnak, akik megtöltötték a gyönyörű bérelt előadótermet. A résztvevők társulattörténeti tablóról ismerhették meg egyesületünk évszázados hazai történetét és néhány neves alakját.

A centenáriumi program másnap, vasárnap Debrecenben folytatódott, ahol a Keleti Alosztály által szervezett rendezvény a *Szellem-Kép* című fotókiállítás megnyitójával kezdődött, majd egy nívós magyar néptánc bemutató után Radha Burnier tartott előadást *A világ szükségletei és mi* címmel. Ezt követően indiai templomi tánc színesítette a délutánt, majd G. Gautama *Az emberi lét kihívása* című előadása következett Krishnamurti tanításainak szellemében. A kb. ötven fős közönség itt is láthatta a társulattörténeti tárlatot, és az összejövetel végén az előadók válaszoltak az érdeklődők számos kérdésére.

Július 9-én Hajdúszoboszlón (itt volt vendégeink szállása) videóinterjút készítettünk az elnökszennyal, a délután pedig közös beszélgetéssel és szoboszlói városnézéssel telt.

Másnap visszautaztak vendégeink Budapestre, ahol 11-én megtekintették a főváros néhány történelmi nevezetességét.

A héten többször is sor került részben szervezett, részben spontán beszélgetésekre, utolsó alkalommal csütörtök délután a budapesti szálláson, ahol tagok és érdeklődők különféle kérdéseire válaszolt Radha Burnier.

Pénteken, július 13-án vendégeink továbbutaztak Helsinkibe, a szintén 1907-ben megalakult Finn Teozófiai Társulat centenáriumára. DT

Élmények, gondolatok

- Milyen érdekes és milyen jó, hogy most nem én utaztam Indiába, hanem India magasrendű, tiszta szellemisége jött el hozzánk Magyarországra, úgyszólván házhoz jött! – Mondta a keleti országot többször megjárt tagtársunk, Székely Ildikó, aki vendégeink budapesti szállását biztosította otthonában.

A túlordali információ után folytassuk továbbra is a centenáriummól szóló, de más műfajú írásokkal; következzen három személyes hangvételelménybeszámoló és eszme-futtatás, a századik évforduló lenyomatai.

Nagy Éva

Centenárium. Száz év létezés, száz év munka, száz év – „egy” közöség egy cél. Valójában mennyi áldozat, hány év és hány élet munkája lehet? Véleményem szerint megszámlálhatatlan száz évről van szó. Sok-sok százak életéről, akik egy célnak szentelték az életüket. Fejet hajtunk azok előtt, akiknek ma köszönhetjük, hogy anélkül mehetünk el megtartani, meghallgatni egy nyilvános előadást, vehetünk le egy könyvet a könyvesboltok polcairól, beszélgethetünk egy kávézóban, otthonainkban az Ősi Bölcsességről, Teozófiáról, hogy attól kellene félnünk, hogy esetleg máglyára küldenek emiatt. Mit kezdünk ezzel a szabadsággal? Mert óriási ajándék ez. Fel sem foghatom. És azt hiszem csak ritkán értékelem igazán.

Szép gondolatok ezek főzés közben... Itt van két vendég Indiából, Radha Burnier, a Társulat nemzetközi elnöke és Gautama Gopalaratnam, aki Adyarban a Krishnamurti Iskola igazgatója. Nagyon izgulok, de szeretném a legjobbat nyújtani, ami persze nem megy. Úgy, ahogy szeretném, természetesen nem sikerül. Itt a nagy szabadság, és az óriási ajándék, hogy egy hétig a két vendégünk, közvetlen közelében lehetek, szinte családias körülmények között. Rengeteg lehetőség arra, hogy kérdezzek. De nem teszem. Mit is kérdeznék? Kiszáll minden a fejemből... az első pár nap legalábbis így telik. Igyekszem, hogy az, ami az asztalra kerül reggeli, ebéd és vacsora címén tiszta legyen és értékes. Az étkezéseknél feszenve ülök mellettük. – Szabadság, tessék! Mit kezdesz vele? – Ó, nem is érdemlem meg, hogy itt legyek... valaki más talán jobban tudná

értékelné ezt. Az édesanyámra gondolok, akitől én a szabadságot kaptam, a „vallási szabadságot”, aki talán nem teljesen tudatosan, de olyan nyitottságra nevelt, ami idáig lendített engem. Talán neki kellene itt lennie, és ő kérdezne, ő itt lenne igazán.

A vendégek soha nem erőltették a beszélgetést, egyszerűen csak ott voltak, és természetesekek voltak. Kezdték megváltozni a napok. Radha egyre vidámabbnak, kipihentebbnak tűnt. Az idős hölgy nem volt idős. Egyszerre volt játékos gyermek és időtlen nyugodt bölcs, nagyon közvetlen és nagyon távoli. Izgatott lelkesedéssel tanított minket arra, hogy hogyan kell egy szárit fölvenni, és csintalan „Miért is ne?” fény csillant a szemében, amikor egyszer vásárolni indultunk, ő a kertben sétált, és megkérdeztem, hogy velünk tart-e. Persze végül nem jött, hiszen más volt a programja már aznap délelőtt, de akkor a nagymamám volt, és legszívesebben kézen fogtam volna, hogy magammal vigyem. Gautama az energikus, mindig vidám és optimista, őszinte, (őszinte csodálattal a fővárosi tömegközlekedést illetően), nyitott érdeklődést mutatott a világ technikai fejlődése és persze itt nálunk a magyar kultúra, és a lekváros gombóc iránt. És ma már tudom, hogyan írnám a nevem tamil és hindu nyelven.

Mi is kaptunk egy kis ízelítőt Indiából. Lelki szemeim előtt még mindig száll a száradó szári a kertben kiterítve. Magukkal hozták ezt az országot, sokunk öröme. Ez a hét kevés fölített kérdéssel telt el, de milliányi válasszal lett megfűszerezve. Itt hagytak nekünk sokmindent. Nem tanítást, kevés szót, de annál több közvetlen példát igaz és őszinte altruista életre.

Benedek Emília - Keleti Alosztály

Gondolataim a centenárium kapcsán

Nem tudom, ki hogyan élte meg lelkében 100 éves voltunkat és az ünnepsorozatot, mert erről nem beszélgettünk. Beszéltünk a felszínről: a szervezéssel kapcsolatos nehézségekről, a megvalósult programok anyagi háttéréről, vendégeink fizikai jólétének biztosításáról, riportról, fotózásról, szállításról, stb.

Arról írok, hogy bennem asztrális-mentális síkon milyen energiák jelentek meg.

Már a társulattörténeti anyag feldolgozása folyamán is állandóan

olyan érzésem volt, mintha **figyelnének, ott állnának hátam mögött, mellettem**. Támogató, inspiráló energiáikkal fenntartották bennem folyamatosan a lelkesedést, kitartást, akaraterőt, szorgalmasságot. Soha nem hagyták, hogy elfáradjak ebben a „munkában”. Mindig azt éreztem, kell, hogy ez a kiadvány létrejöjjön, elkészüljön. Közös létünk, közös sorsunk, közös gyökereink, közös múltunk miatt. **KÖZÖS JÖVŐNK** okán!

Örömmel és hálával telt szívvel gondolok azokra az elődökre, akik a korábbi 100 évben minden akadály ellenére magasba tartották és vitték a szellem világosságának fényét.

Számomra felemelő érzés volt a centenáriumi ünneppsorozat lélekben, lelkemben. Ott voltak ŐK mind! Ott voltunk MI mind! Mind, akiknek a múltban, a jelenben, a jövőben fontos a MTT.

Felülemelkedtünk korábbi sérelmeinken, háttérbe tettük nézeteltéréseinket, tudtunk EGYÜTT működni egy közös cél érdekében. Nem ez a legfontosabb? Mindenki végezte azt, amit neki kellett, amit ő vállalt. Mindenki a maga módján kivette részét a közös munkából. A sok kicsi mennyiség így vált minőségi többé. Egyik feladat sem volt fontosabb, értékeesebb, mint a másik. Pozitívan kell értékelnünk bárkiét, és mindenkiét köszönet illeti közösségünk részéről.

Egyéni és csoportos sorsunk folytán oly kivételes kegyben részesültünk, hogy megélhettük a MTT 100 éves centenáriumát. Sőt, aktív részesei voltunk, nemcsak passzív befogadói.

Nem minden léleknek adatik meg ez. Csak annak, aki előző életeiben már megtette azokat a lépéseket, amivel ezt „kiérdemelte”.

Illés Irén

Tapasztalatom:

Radha-ék vonzaskörzetében voltam naponta, mint sofőr, több órán át, így tartósan vizsgálhattam azt a benyomást, amit rám tettek, azt a hatást, amit éreztem irányukból.

Megfigyelhettem viselkedésmódjukat, viszonyulásukat váratlan helyzetekben.

Mindig méltóságteljes, határozott, kimért, miközben barátságos és meleg hozzáállást tanúsítottak a környezetük felé. Számomra művészetként hatott. Kisugározták mindazt a kiegyensúlyozottságot, békét, nyugalmat, ami bennük volt. Ez a hatás mély lenyomatot hagyott bennem.

Mindenképp követésre méltó minta, példa lett számomra.

Már Radha-ék megérkezésekor, a repülőtéri várakozás feszültsége szeretefoszlott, amikor közel kerültek hozzánk. Ez volt az első átütő élmény.

A centenáriumi rendezvényünk, mint nagy, közös, felelősségteljes feladat, igen sok feszültséggel terhelt meg mindenkit, engem is. (Megfelelő lesz-e minden? Méltó-e a rendezvényünkhöz, vendégeinkhez, mit tehetnék még, hogy a jobbítás eredményesebb legyen?)

Valamennyi alkalommal, amikor eljött a találkozás ideje Radha-ékkal, ez a feszültség megsemmisült, eltűnt, nem érttem, de végtelen biztonságban éreztem magamat mellettük.

Az együttlétek ideje alatt határozottságuk, belső békéjük, harmóniájuk, ami élő és hiteles volt bennük, áthatotta az egész légkört.

Ők nemcsak tanítják, élük is azt, amit a teozófiai életmóddal nekem is minden vágyam elsajátítani.

Egy kiragadott példa az együtt töltött időnkéből:

-- a budapesti forgalom a hétköznapokban talán közismert.

Ha tehetem, én ezt mindig elkerülöm, mert a lelki békémet így valamelyest meg tudom kímélni.

Ez esetben ezt nem tehettem, mert ha a megbeszélte időre mennünk kellett, a megbeszélte helyre, akkor bele a közepébe, ezt vállaltam, természetesen becsülettel végigcsinálom, - gondoltam.

Talán hihetetlen, de még ilyen csodálatosnak sohasem éltem meg a Bp.-i forgalom káoszát, váratlan helyzeteit, mint Radha-ék szállítása közben.

Átjárt vezetés közben a csúcsgalomban, valami mindent átható türelem, nyugalom, elfogadás minden szinten.

Olyan biztonságérzetet éltem meg, amelyet még nem élvezhettem korábban a budapesti utakon.

Az erőszakosan kürtölő, tolakodó, türelmetlenkedő sem tudott megérinteni. Radha-ék csodálatos békéje bennem is élt, belém is áradt, rám is hatott. Nem akartam elhinni, hogy ez én vagyok, ilyen élményt még sohasem okozott a vezetés, pedig szeretek autót vezetni.

Sajnos csak addig tartott ez a csodálatos élmény, amíg megvolt a fizikai közelségük is.

Bár amikor mélyen belegondolok az együttlétek hangulatába, szintén átjár mindaz, ami akkor, ott velük is megérintett.

Én nagyon sokat tanultam, tapasztaltam a közelükben, nagyon hálás vagyok a sorsnak, és tagtársaimnak, hogy ezt a kiváltságot élvezhettem. Köszönöm!

Egy Szolgáló Leány Imája

(Szerzője ismeretlen*

Forrás: a MTT könyvtára)

Uram, ki ura vagy lábas- s serpenyőnek,
Dolognak, állatnak, férfinak és nőnek,
Nincsen nekem időm Tégedet imádni,
Hajnal-szürkületben Alakodat látni,
Gyönyörű dolgokat ábrándozva tenni,
Mennysország kapuját viharral bevenni.
Tégy engem úgy szentté, hogy ebédet főzök,
Edényt mosogatok, szobákat szellőzők.
Márta-kezem van, bár Mária-szívem dobog,
Cipőtisztításkor Sarudra gondolok,
Padlót, ha súrolok, Lábnymaid látom,
Melyeket itt hagytál ezen a világon.
Engedd ez imámat a magasba szállni,
Nincs több időm és nem tudok meditálni.
Melegítsd a konyhát Szeretet hevével,
Világítsd meg Békéd szent fényességével.
Ha félttem, csüggedtem, kegyesen bocsásd meg,
Az apró civódást, dörmögést ne lásd meg.
Ki embert tápláltál földön és tengeren,
Fogadd szolgálatom – Teérted végezem.

---

*A könyvtárban talált gépelt lapon csak ennyi „tájékoztatás” olvasható:

”Ez a gyönyörű kis vers állítólag K.H. Mestertől származik”.

Még ha ez kétséges is, a vers mégis többünk szerint olyan értékes, szép és tartalmas, hogy mindenképp közlésre érdemes.

Biztos információk híján azt is csak feltételezni tudjuk, hogy a magyar nyelvű vers talán Martinovich Ernő műfordítása.

Társulattörténet évszámokban

Összeállította: **Benedek Emília**

- **1906. március 2.** Szentmarjai Dezső táblabíró elnöklete alatt magyar szekció alakul.

- **1907. július 7-i** dátummal Adyarból alapító oklevelet kap a Magyar Teozófiai Társulat.

- **1909. május 31. – június 2.** A Teozófiai Társulatok Európai Föderációja Budapesten ülésezik Annie Besant elnökletével. Az eseményről és az elnökasszonyról Ady Endre ír pozitív hangú tudósítást.

- **1910.** Isabelle Cooper-Oacley-t Annie Besant végleg Magyarországra küldi a MTT segítségével. **1914. március 4-én** bekövetkezett haláláig nagyon sokat tesz a Társulatért. Teste Farkasréten van eltemetve.

- Az **I. világháború** alatt „minden kedden és pénteken békemeditáció tartatik a Társulat helyiségében”. **1914. november 19-én** Nádler Róbert, a MTT elnöke „a Magyar Királyi Honvédelmi Minisztérium hadsegélyző hivatala céljára a régi Országház üléstermében, a harcban elesett katonák özvegyei és árvái javára” tart nyilvános előadást *A háború okai teozófiai szempontból* címmel. Az előadásra belépődíjat szednek.

- **1916-ban** a Teozófiai Társulat adyari nemzetközi központja törli a MTT-ot a nemzeti társulatok sorából. A törlés egyértelműen politikai okokból történik.

- **1921.** A háború után visszahelyezik a MTT-ot a régi státuszába. Visszakapja a 12. sorszámot. Megkezdődik a kis magyarországi TT újraélesztése. Ebben az időben rendelkezik a Társulat a legnagyobb taglétszámmal.

- **1922. május 25.** Néhány képzett pedagógus tagunk több érdeklődő testvér segítségével megalakítja a MTT nevelésügyi csoportját, mely feladataul tűzi ki a teozófiai nevelés valamennyi kérdésének alapos tanulmányozását és a tanultak következetes, kitartó gyakorlati alkalmazását.

- **1923.** Megalakul az Ifjú Teozófusok csoportja.

- **1925.** Annie Besant előadókörutat tesz a világban, és „Igazságot Magyarországnak” címen előadásokat tart. „A Bhagavad Gita magyar fordí-

A MTT elnökei:

1907-1908 Nagy Dezső
1908-1910 Ágoston Gyula
1910-1911 Stark Lipót
1911-1927 Nádler Róbert
1927-1932 Ráthonyi Ákosné
1932-1950 Selevér Flóra
1991-1998 Reicher László
1998- Martinovich Tamás

tásának egy példányát Annie Besant-nek küldöttük el, segítségét megköszönő levelünk kíséretében.”

- **1927. április 1.** A MTT átköltözik az Eszterházy u. 19. szám alól a Délibáb utca 20. szám alá, Ráthonyi Ákosné lakására.

- **1927.** Szlemenics Mária és dr. Hennyey Vilmos, akik lefordították H. P. Blavatsky *Titkos tanításának első felét*, feljelentik a Társulatot, hogy tiltott, titkos szertartásokat tart.

- **1927. június 24.** A közgyűlésen a tagok elnöknek Ráthonyi Ákosnét választják meg. **1927. június 25-én**, a közgyűlés utáni napon, dr. Hennyey Vilmost és Szlemenics Máriát igazgatósági határozattal kizárik a MTT tagjai közül.

- **1927.** Ez év nyarán Annie Besant ismét Magyarországra látogat.

- **1929.** Az Európai Teozófiai Társulatok Föderációja ismét Budapesten tartja kongresszusát májusban, pünkösdkor. Annie Besant újra hazánkba látogat. Ezt Selevér Flóra, a társulat későbbi elnöke szervezi. A gyűlést a budapesti Vajdahunyad várban tartják. Utólagos jóvátétel gyanánt (amiért az I. világháború alatt a MTT-ot kizárták a Teozófiai Társulatok közül) Annie Besanttól székházteremtés céljára egy nagyobb adományt kap a Társulat, amit mások adományai még gyarapítanak.

- **1929.** Krishnamurti, mint a Keleti Csillagrend feje, a személye körül kialakult kultusz miatt, feloszlatja a Csillagrendet. Krishnamurtinak a dolgokhoz való egészen új hozzáállása nagyon sok társulati tagot megzavar. A gazdasági világválság és az aktuálpolitikai helyzet mellett ez is hozzájárul a taglétszám csökkenéséhez.

- **A harmincas években** megint megélnék a Társulat munkája. Külső előadókat is meghívnak, akik előadásokat tartanak pl. asztrológiáról, grafológiáról és tenyérjóságról is.

- **1930.** Annie Besant segítségével a MTT vásárol a Rózsadombon a Berkenye utcában egy szép villát székháznak. **1931. június 24-én** költözik át ide a Délibáb utca 20. szám alól a Társulat. Csak később derül ki, hogy egy adóssággal terhelt ingatlant vásároltak.

- **1930.** Leadbeater Magyarországra látogat.

- **1931.** Krishnamurti előadást tart Budapesten a Zeneakadémia nagytermében. Karinthy Frigyes elbeszélget vele a boldogság lényegéről és in-terjút készít vele.

- **1932.** Ráthonyi Ákosné lemond. A közgyűlés Selevér Flórát választja meg elnökké, aki előzőleg a Teozófiai Társulatok Európai Föderációjának a titkára volt. 1921. március 5-én lépett be a Holland Teozófiai

Társulatba, és 1931-ben veszi át őt a MTT. Ő marad aztán a Társulat elnöke mindaddig, míg azt a kommunista kormány 1950-ben be nem tiltja, és az ingóságait is lefoglalva fel nem oszlatja.

- **1936.** George S. Arundale, a Társulat harmadik nemzetközi elnöke, és felesége, Rukmini Devi Budapesten jár.

- **1937.** Az Annie Besant adományából vásárolt Berkenye utcai székház pénzügyi terhei, problémái miatt az épületet végül el kell adni. Az év végén a Liphay utcában bérelnék lakást.

- **1939 májusa** A hollandiai Naardenben lévő teozófiai központban magyar hetet rendeznek, amelyen Hary Gizella és Vadnay Emma képviselik hazánkat.

- **1939.** Amikor Lengyelországot lerohanják a német csapatok, lengyel menekültek jönnek hazánkba. A **II. világháború** alatt a Társulat tagjai is mentik az embereket. Zsidókat rejtegetnek, keresztleveleket hamisítanak, lengyel és más menekülteket segítenek.

- **1944. március 19-ére** Selevér Flóra rendkívüli közgyűlést hív össze, amin a Magyar Teozófiai Társulat hivatalosan feloszlatja önmagát, mivel nem kíván eleget tenni a náci hatalom azon felszólításának, hogy zárják ki a zsidó tagokat.

- **1945.** A II. világháború befejeződésével Társulatunk munkája újból megindul, a Liphay utcában.

- A kommunisták hatalomra jutása után egyre-másra tiltják be a különféle társaságokat. Az ellenőrző vizsgálatok részletessé válnak, minden területre kiterjednek.

- **1950. február 16.** „Tárgyban nevezett egyesület 1949. október 30-án a rendes évi közgyűlésén felvett jegyzőkönyvet és a fenti egyesület elnökének beszédét csatoltan felterjesztem, melynek alapján javaslom az egyesület sürgős felosztatását. *Indokolás:* Mint a mellékletekből megállapítható, az egyesület működése politikai szempontból nem kívánatos, tekintettel arra, hogy az egyesület felsőbbrendű szellemiségekkel, isteni bölcsességekkel igyekszik megmértelyezni az egyesület tagságát, valamint a tagságán keresztül a kevésbé öntudatos dolgozókat is befolyásolja. A mellékelt pénztári jelentésből látható, hogy az egyesület tagjai, illetve vezetőségi tagjai nincsenek megelégedve gazdasági fejlődésünkkel, mert a pénztári jelentésben hivatkoznak arra, hogy a tagság jelenlegi viszonya nehezebb, mint az előző években voltak.”

- **1950. március 6.** „Az 1938. XVII. t. c. illetőleg a 7.330/1946. M. E. számú rendelet alapján a tárgyban megnevezett egyesületet feloszlatom.

Indokolás: A lefolytatott vizsgálatból az állapítható meg, hogy az egyesületet a 77.000/1922. illetve a 181.000/1937. B. M. számú rendelet értelmében fel kellett oszlatnom.”

- **1950. december 8-án délután fél 6 órakor**, 66 éves korában Selevér Flóra a magasabb világokba költözik. Földi maradványait a Németvölgyi temetőben lévő nyugóhelyére kísérik ki.

- **A következő 40 évben** a Társulat tagjai rendszeresen összejárnak, lakásokon csoportos összejöveteleket tartanak. Közös ünnepeket szilvesztert és újévet, az ifjúság és az idősebbek egyaránt. Hajókiránduláson vesznek részt a Dunán Visegrádra, és kirándulásokat szerveznek téli-nyári időszakokban Budakeszire, Pomázra, a Rám-szakadékhoz, Dobogókőre, Budaligetre, Börzsönybe, Sárospatakra a Rákóczi várhoz, Esztergomba, Egerbe, és járnak Vajdahunyadon is. Ezekben mindig nagy társaság vesz részt.

- **1954. július** Először szerveznek ifjúsági táborozást tanulmányozással, meditálással, beszélgetésekkel Tihanyban. **1958-1969**-ig minden év augusztusban kisebb-nagyobb létszámban táboroznak a Balatonnál, a Tihanyi-félszigeten.

- **1956.** A forradalom idején a Társulat fiatalabb tagjai közül többen elhagyják az országot. Rengetegen disszidálnak, az ifjúsági alosztály nagy része ekkor széled szét a világban. A csoportok számban ugyan megfogyatkoznak, azonban ezután is tovább dolgoznak.

- **Az ötvenes-hatvanas években** az alosztályok baráti társaságként működnek. Vadnay Emma, Hary Gizella és mások teozófiai műveket fordítanak magyarra. Martinovich Ernő, Dr. Ráth Zoltán és mások előadásokat tartanak, beszélgetéseket vezetnek. Reicher László kezdeményezésére keresik a kapcsolatot a környező országok teozófusaival. Az ötvenes években az Erdélyben élő teozófusokkal sikerül először érintkezésbe lépni. Velük a kapcsolattartás a 40 év alatt szinte folyamatos. A hatvanas években a Lengyelországban élőkkel sikerül felvenni a kapcsolatot.

- **1966. július** Salzburgban van a Teozófiai Társulatok 5. világt kongresszusa. Magyarországról 13 embernek sikerül kijutnia, egyéni útlevelel, turistaként. Salzburgból Hollandiába mennek. Hazatérve elhatározzák, hogy megszerveznek egy Közép- és Kelet-Európai Teozófus Konferenciát.

- **1967. július 13-19.** Találkozót tartanak Budapesten, ahová eljönnek Lengyelországból, Jugoszláviából, Romániából, Bulgáriából, Hollandiából is. A nemzetközi konferencia német, angol, magyar nyelven folyik.

Különböző helyeken, családoknál helyezik el a résztvevőket.

- **1969-1970.** A találkozó megszervezése miatt a hatóságok eljárást indítanak a Társulat három tagja ellen (az elsőrendű vádlott Reicher László).

- **1970. március 15-e** előtt három napon keresztül Budapesten, a Madách Színházban lép fel a neves indiai Kalakshetra táncscsoport, amit a teozófus Rukmini Devi vezet, aki a színpadról nyilvánosan, több ezer ember előtt beszél Annie Besantról és a Teozófiai Társulatról. A csoportnak olyan sikere van, hogy meg kell ismételni az előadásokat.

- **1970. április 4.** A felszabadulás 25. évfordulója alkalmából amnesztia lép érvénybe olyan bűnügyekre, amelyek egy évre büntethetők. Ebbe a körbe esik a MTT ügye is.

- **1971.** Vadnay Emmát – aki a társulat legjobb fordítója, s még nincs 55 éves – a rendőrségi meghurcolások annyira megviselik, hogy nem sokkal később, **1971. április 4-én** meghal. Ő a második halálos áldozata a MTT viszontagságos történetének.

- **A hetvenes években** a Társulat újra visszahúzódik, és csak csendesen, baráti társaságként létezik. Kirándulásokat szerveznek, időnként teázás mellett gyűlnek össze.

- **1972.** John Coats a nemzetközi Társulat későbbi elnöke ellátogat Magyarországra, majd Erdélybe, Jugoszláviába, Bulgáriába is.

- **1975. december** Reicher László és Martinovich Tamás Adyarban részt vesz a TT éves közgyűlésén.

- **Az 1980-as években** enyhül a politikai helyzet, és újra divatba jön a joga. A joga címén Budapesten és más városokban is előadásokat lehet tartani, és kapcsolatba lehet lépni más csoportokkal is. Megkezdődik a lépésenkénti kitörés az elszigeteltségből. Reicher László különböző városokban, Budapesten, Szegeden, Szombathelyen, Pécsen, Békéscsabán, Baján, Miskolcon, Székesfehérváron, Monoron tart előadásokat teozófiáról, jógáról, keleti gyógy módokról, az életfáról, kabbaláról.

- **1984. június 14.** Nálunk jár Radha Burnier, a Társulat nemzetközi elnöke. Bécsből látogat át Sopronba.

- **1989. május 8.** A Fehér Lótusz ünnepen van az első megbeszélés arról, hogy mit volna jó tenni a teozófiai munka előmozdítása érdekében.

- **1990. július 12-én** Reicher László és felesége, Zsófia újból aláírják a hivatalos belépési nyilatkozatot a Teozófiai Társulatba.

- **1991. május 8.** Blavatskyné halálának 100. évfordulóján újra megalakulunk hivatalosan. A közgyűlés alakuló ülésén 21 tag van jelen, akik mind aláírják a belépési nyilatkozatot. Amikor a magyar Társulat újra-

alakul, Adyar, a központ elismeri jogfolytonosságunkat, tehát Magyarországon a Teozófiai Társulat 1907-ben alakult meg, nem 1991-ben. Az 1991. évi újralakuláskor 7 régi társulati tag lép be ismételt hivatalosan a MTT tagjainak sorába.

- **1998.** Reicher László lemond elnöki megbízotti tisztségéről. A tagság a MTT örökös tiszteletbeli elnökévé választja. Feladatait Martinovich Tamás veszi át, aki ez év óta áll a MTT elnöki posztján.

- **2000.** Reicher László itthagya fizikai testét.

- Hosszú évtizedek után megalakul a MTT újralakulás utáni első alosztálya, a Keleti Alosztály, **2005. október 1-i** dátummal kap alapító oklevelet Adyarból. **2007. január 25-én** kap alapító oklevelet a MTT második alosztálya, mely a Sziddhártha nevet viseli.

- **2007. 7. hó 7.** Július 5-13-ig centenáriumi héttel ünnepeljük a MTT 100. születésnapját.

Az interneten megtekinthető egy válogatás a centenáriumi héten készült fotókból a www.teozofus.hu képtárában.

Munkánk olyan emberek szolgálatát igényli, akik beérik azzal, hogy a következő nemzedékért és a még később eljövendőkéért dolgoznak. . . . Legszívesebben azokat fogadjuk, akik készek lábbal tiporni önzésüket, mikor az összeütközésbe kerül az egyetemes közjóval.

H. S. Olcott

**Mert biztos, hogy meghal az élő, s hogy újraszületik a holt;
ne bánkódj tehát az elkerülhetetlen!**

(Bhagavad Gita, II. 27.)

Elegendő számunkra a jelen óra, mert a jelenből ered a jövő, s amit teszünk és amit tenni elmulasztunk, az szövi sorsunk fonalát és csévéli szövetét. Az okoknak urai, ám azok következményeinek rabszolgái vagyunk. . . . nem tudsz elszökni a tetteiddel járó felelősség elől. Ami jót, vagy rosszat teszel, és amit tehetnél, de megtenni elmulasztasz, az mind egyaránt felkerül az Ākāsha Irattárosa, Chitragupta könyvében lévő számládra, a Kiegyenlítődés törvénye szerint.

H. S. Olcott

Folyóirat-történeti áttekintés

Írta: Benedek Emília

1912-ben indul meg a Társulat magyar nyelvű folyóirata *Teozófia* címen. A lap kiadásának költségeit Zipernovszky Károly vállalja magára. Az első számhoz Stojits Iván írja a beköszöntőt *A teozófiai mozgalom jelentősége* címmel. Lapunk első számának határozott sikere van. A fővárosi sajtó szimpátiával fogadja vállalkozásunkat, s az összes nagyobb lap hosszabb-rövidebb terjedelemben ír a *Teozófiáról*.

Az **I. világháború után**, ahogy sok más lap a Tanácsköztársaság ideje alatt, a *Teozófia* folyóirat sem jelenhet meg. A gondolatok megfogalmazását, a szabad véleménynyilvánítást meggátolja a kiadványok megjelenését korlátozó rendelet. A Társulat a folyóiratot gazdasági nehézségek miatt sem tudja fenntartani. Úgyhogy két vagy négy litografált oldalra csökken három éven keresztül, egészen 1921-ig.

1921-26-ig a *Teozófia* kéthavonta lát napvilágot. 1927-28-ban a folyóirat összevont számokkal jelenik meg. 1929-ben az elnök bejelenti, hogy a Társulatnak a lap további megjelenését pénzhiány miatt be kell szüntetnie!

A sokkal olcsóbban előállítható *Teozófiai Előadások* című kiadvány jelenik meg, mely a Társulatban elhangzott előadások összefoglaló kivonatait tartalmazza. Sajnos ezekből egyetlen szám sincs ma már a Társulat birtokában, és máshol sem tudunk fennmaradt példányokról.

1930 elején megjelenik a *Teozófiai Előadások és Hírek* első száma, mely a Könyvkiadó (*Pentecoste*) alosztály sokszorosítóján készül.

1933-ban a *Teozófiai Közlemények*, a *MTT értesítője* évente tízszer jelenik meg a hatályos sajtótörvény korlátozó rendelkezése miatt.

1934-35-ben *Teozófiai Közlemények, körlevél a MTT tagjaihoz* címen lát napvilágot a MTT folyóirata.

Az 1936-43. közötti években a *Teozófiai Körlevél* kiadvány által értesülhetnek a Társulat tagjai az aktuális eseményekről, programokról és olvashatnak cikkeket, előadásokról összefoglalókat.

1946 szeptemberétől a *Teozófiai Értesítő* jelenik meg kéthavonta, valószínűleg a MTT betiltásáig, 1950-ig.

1994-ben hosszú idő után megint megjelenik a *Teozófia* folyóirat újra megalakulás utáni első száma. 1997-ig hat szám jelenik meg.

2005 decemberétől – a hetedik lapszámmal folytatva a sort – a MTT Keleti Alosztálya szerkeszti a folyóiratot.

Személyes emlékeim Reicher Lászlóról

Írta: Z. Kozma Mária

1952 kora őszen történt, hogy a Telefongyár egyik szerelőműhelyében közös ismerősünk mutatott be minket egymásnak. Egy széles munkaasztal két oldalán álltunk, s ahogyan kezet nyújtottunk a másik felé, szembe néztünk, és nyomban azt gondoltam, hogy én ezt a fiút régóta ismerem. Akkor ő 28 éves volt, én 17. Ez a rövid bemutatkozás elég volt ahhoz, hogy szinte azonnal kapcsolatot teremtsünk, ami azt is jelentette, hogy ettől fogva gyakran ebédeltünk együtt, vagy munka után sétálva mentünk haza. Laci ebben az időben a Bajcsy-Zsilinszky út és Révay köz sarkán lakott az ötödik emeleten és innen nagyszerű kilátás nyílt a Bazilikára és onnan tovább a Duna túlsó oldalára. Mi a Bécsi utcában laktunk, elég közel egymáshoz, ez is jó lehetőség volt a közös mászkálásra. A Bárczy István utcában volt egy antik ékszerész bolt, (még ma is megvan) de ebben az időben (ötvenes évek!!) nem lehetett nemes ékszert szabadon árusítani és venni, csak olyan kis mis-mus, divatjamúlt brossokat, kalaptűt, gyöngyöket, repedezett porcelánfigurát, sfb., ezek voltak feltűzőgetve a napszítta, valaha fekete bársonyra, brokátra. Szerettünk a kirakata előtt álldogálva beszélgetni, gyönyörködni az ódon darabokban. Egyszer valahogyan kibuggyant belőlem, hogy nagyon szeretem az indiai díszítéseket. Nagy meglepetésemre Laci azt mondta, hogy bizonyára előző életemben Indiában éltem. Megkérdeztem: Te ezt honnan tudod? Mármint hogy előző élet? Erre Ő is meglepődött: És te honnan tudsz ezekről? Hiszen előzőleg soha nem került szóba ez a téma, nem tudhattuk, hogy a másik hogyan vélekedik erről. Meg aztán ne felejtjük, 1952-ben voltunk, amikor semmiféle vallásjellegű témáról nem lehetett beszélni, annyira erős volt a pártszellem és a szovjet életforma utánzása. Nos, ez a kis epizód indította el azt a kapcsolatot és örök témát, ami haláláig folytatódott.

Könyveket adott kölcsön, én meg faltam őket, mert idáig csak apámtól hallottam ilyen dolgokról, de tőle is csak csendes félmondatokban, kissé bizonytalan megfogalmazásokban. Emlékszem az első kölcsönkapott könyv az „Anubisz leánya” volt, és teljesen lenyűgözött. Aztán jöttek sorba a többiek, egyre komolyabb témák. Az idő meg rohant.

Akkoriban már volt egy-két udvarlóm, némelyiket Laci is ismerte, de Ő soha nem közeledett udvarlási szándékkal, számomra sokkal több volt annál. Bármikor, bármiben tanácsát és segítségét kérhettem és kértem is.

Mindenről határozott véleménye volt, de soha nem parancsolt, vagy utasított, s annyira udvarias volt, hogy nem hozott zavarba, ha egy-egy kalandom, és tévedésem után kiöntöttem neki a szívemet. Gyakran csak úgy nyilatkozott, hogy „én ezt nem tenném”, „gondold meg jól”, „biztos, hogy jó lesz ez így?” Ilyenkor szemöldökét felhúzta, fejét picit oldalra billentette, és teljesen rábízta mindenben a döntésemet. Néha nem bántam volna, ha leveszi a felelősséget a vállamról, de nem volt hajlandó megkönnyíteni a dolgom. Így tanított meg arra, hogy mindig legyek tudatában tetteimnek és vállaljam is a következményeket. Amikor valami ostobaságot csináltam, kicsit sajnálkozott ugyan, de rámutatott, hogy mit kellett ebből tanulnom. Néha már azt hittem, hogy kemény-szívű, pedig csak nagyon korrekt volt.

Volt úgy, hogy elhívott a Társulat tagjaival közös kirándulásra, így ismertem meg M. Tamást, aki akkor még fiatal fiú volt, aztán emlékszem egy Zsuzsa nevű lányra, meg egy indiai fiúra, aki itt tanult.

Aztán az én életem is bonyolódott, dolgoztam, majd újabb tanulásba kezdtem az egészségügy vonalán. 1956 meglehetősen zűrés időszak volt; Lacit bevásárolták a Telefongyár munkástanácsába, már akkor fiatalon komoly tekintélye volt az emberek között megbízható jelleme miatt. Később ebből sok kellemetlensége származott, de mindvégig kitartott elvei és elképzelése mellett.

Évekkel később, amikor elmondta, hogy nőszülni készül, úgy éreztem, hogy engem rövidít meg, mert hát mi lesz akkor velem, ha hűségese tanácsadóm és lelki támaszom máshoz köti az életét? Bár egyre ritkábban találkoztunk, később már csak évente, mégis teljesen ki akartam sajátítani magamnak. Mert minden találkozás és beszélgetés nagyon fontos volt nekem, és rengeteg lelkierőt adott. Nem kényszerítve, de nyitogatta a szemem, ébresztgette szunnyadni akaró lelkiismeretemet. Ő mondta azt is, hogy az ember ezernyi mentséget talál saját baklövésai mentegetésére. Meg, hogy nem elég kezét mosni, annak tisztának kell lenni, ha másként nem, hát ott a körömkefe. Minden tekintetben törekedett a teljes tisztaságra. Meg a REND! Szigorúan vette a rendet. Nem szívelte, ha bárhol rendezetlen helyzetet talált, bármilyen tekintetben. Ő maga néha kinosan pedáns volt, nő létemre még én is sokat tanultam tőle.

Feleségét Lengyelországból hozta és nekem nagyon kellemes meglepetés volt Zsófit megismerni. Női ösztönével gyorsan ráérezett, hogy mi lakik az emberekben, mivel lehetne enyhíteni a gondokon. Tökéletes kiegészítő társa volt Lacinak, s ez megnyugtató volt az újra rendeződő

Társulatnak is. Laci rengeteget dolgozott, és Zsófi biztosította azt a hátteret, ami ezt lehetővé tette.

Most, amikor a Társulat újjáalakulásáról és az aktív munka beindításáról múlt?időben beszélünk, őszintén be kell ismerni, hogy bennük lakó buzgóság és a T. T. iránti hűségük volt mindennek az alapja.

Természetesen mint mindenkinek, Reicher Lacinak is voltak emberi hibái, de most visszanézve, csodálom, hogy csak ennyi volt. Soha szándékosan nem bántott meg senkit, segítőkészségben is fáradhatatlan volt.

Sok-sok olyan apró emlék bukkan még fel bennem, ami hatással volt későbbi magatartásomra, de ez már nem fér erre a lapra.

* * * * *

Tisztán és bátran

Írta: Dede Tamás

Lapunk e számában említettük már a mintaképeket. Laci bácsit is mindenképp közéjük sorolja számos követésre érdemes tulajdonsága. Örülhetünk, hogy többen még személyesen is ismerhettük és évekig tanulhattunk tőle. Kivételes energiája, elhivatottsága, sokoldalú érdeklődése és tájékozottsága, élete végéig megőrzött szellemi frissége, bátor következetessége és úriemberi modora alkalmassá tették az elnöki feladatkör betöltésére. Példaértékű munkacréjével, alapos és tiszta teozófiai tudásával lerakta az újrainduló Társulat szilárd alapjait. Neki köszönhető, hogy a MTT szigete nem süllyedt el a new age gyakran iszapos vizű ezredvégi áradatában.

Természetesen mindebben mögötte és mellette volt Laci bácsi nélkülözhetetlen másik fele, felesége, Zsófi néni. A *Teozófia* folyóirat centenáriumi évet záró száma nem lenne teljes méltatásuk nélkül.

Az már a mi felelősségünk, hogy az átvett lángot a XXI. században se hagyjuk kialudni. Hogy a Társulat hazánkban is betöltse a köz javát szolgáló fáklyavívó szerepét, hogy az őszinte keresők számára hozzáférhetővé tegyük a teozófia igazságait, méghozzá **tisztán és világosan**, ahhoz csak **önmagunk** megismerése és megtisztítása által vezet az út. Tartozunk ezzel minden érdemes elődünknek és utódunknak is.

Reicher László (1924-2000.)
a MTT újraindítója
és 7. elnöke

A Teozófiai Társulat
hármás célja:

Megalkotni az emberiség egyetemes
testvériségének egyik magvát nemzetiségi, vallási,
társadalmi osztálybeli, nemi és faji
megkülönböztetés nélkül.

Támogatni a vallások, bölcseszetek és tudományok
összehasonlító tanulmányozását.

Kutatni a természet még fel nem ismert törvényeit
és az emberben rejlő erőket.

A Teozófiai Társulatot New Yorkban alapították 1875-ben és az indiai Chennai-ban (Madras) vált testületté 1905-ben (épp 100 éve). Teljesen felekezetnélküli társulása olyan embereknek, akik az igazságot keresik, az általános testvériséget akarják előmozdítani, a toleranciát megvalósítani, az előítéleteket csökkenteni és a vallások, nemzetek és fajok lényegbeli egységét hangsúlyozni.